

บทคัดย่อ
วิทยานิพนธ์
สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา
และ
สาขาวิชาการวิจัยการศึกษา

ในวารสารฉบับนี้ได้รวบรวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตภาควิชาวิจัยและ
พัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เช่นเคย
บทคัดยอสายวิชาการวัดผลการศึกษามีจำนวน 10 เรื่อง (สำรวจถึงเดือนสิงหาคม 2546)
รวมกับบทคัดย่อที่นำเสนอไปแล้ว 169 เรื่อง จึงมีบทคัดย่อจนถึงปัจจุบัน 179 เรื่อง
ส่วนบทคัดย่อการวิจัยการศึกษามีจำนวน 15 เรื่อง (สำรวจถึงเดือนกันยายน 2546)
รวมกับบทคัดย่อที่นำเสนอไปแล้ว 47 เรื่อง จึงมีบทคัดย่อจนถึงปัจจุบัน 62 เรื่อง
หากผู้ใดต้องการรายละเอียดเพิ่มเติมสามารถศึกษาค้นคว้าฉบับสมบูรณ์ได้ที่
สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หรืออาจจะขอคำแนะนำได้จากผู้ทำวิทยานิพนธ์โดยตรง

บทคัดย่อ : สาขาวัดผลการศึกษา

ชื่อเรื่อง 1 การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่มีรูปแบบตัวเลือกต่างกัน วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย นายอาคม สุทธิประภา (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนบ้านชาดมะเหลียม อำเภอรวัชบุรี จังหวัดร้อยเอ็ด

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์สมนึก ภัททิยธนี และอาจารย์สุริยะพงศ์ พงศ์สิทธิศักดิ์

แบบทดสอบแบบเลือกตอบเป็นเครื่องมือวัดผลทางการศึกษาชนิดหนึ่งที่นิยมใช้อย่างกว้างขวางในสถานศึกษา ถ้าแบบทดสอบที่สร้างขึ้นนั้นมีคุณภาพตามหลักวิชาแล้วการวัดผลทางการศึกษาจะมีประสิทธิภาพและจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนยิ่งขึ้น การวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบแบบเลือกตอบที่คละรูปแบบตัวเลือก 4 ชนิด คือ ชนิดคำตอบถูกต้อง ชนิดคำตอบย่อ ชนิดคำตอบเป็นพิสัย และชนิดคำตอบไม่สำเร็จ ด้วยอัตราส่วนที่แตกต่างกัน 6 ฉบับ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 600 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 7 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง รูปสี่เหลี่ยม ชนิดคำตอบถูกต้องทั้งฉบับ จำนวน 40 ข้อ ส่วนฉบับที่ 2, 3, 4, 5, 6 ใช้เนื้อหาเรื่องรูปสี่เหลี่ยมเช่นเดียวกัน ฉบับละ 40 ข้อ แต่มีอัตราส่วนของจำนวนข้อสอบในแบบทดสอบแตกต่างกัน คือ ชนิดคำตอบถูกต้อง : ชนิดคำตอบย่อ : ชนิดคำตอบเป็นพิสัย : ชนิดคำตอบไม่สำเร็จ เท่ากับ 37 : 1 : 1 : 1, 34 : 2 : 2 : 2 , 25 : 5 : 5 : 5, 22 : 6 : 6 : 6 และ 19 : 7 : 7 : 7 ตามลำดับ ฉบับที่ 7 เป็นแบบทดสอบวัดพื้นฐานทางคณิตศาสตร์ จำนวน 30 ข้อ ใช้ตรวจสอบความเท่าเทียมกันของนักเรียนทั้ง 6 กลุ่ม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและโค-สแควร์ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ด้านค่าความยากง่าย แบบทดสอบฉบับที่ 4 และฉบับที่ 5 มีความยากที่สุด ส่วนฉบับที่ 1 ง่ายที่สุด เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าความยากของแบบทดสอบทั้ง 6 ฉบับ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบหาความแตกต่างของค่าความยากเฉลี่ยรายคู่จำนวน 15 คู่ พบว่าแตกต่างกันจำนวน 3 คู่ คือ แบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 4 แบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 5 แบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 6

ส่วนแบบทดสอบคู่อื่น ๆ จำนวน 12 คู่ มีค่าความยากเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน

2. ด้านค่าอำนาจจำแนก แบบทดสอบฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 มีค่าอำนาจจำแนกสูงสุดเท่ากัน ส่วนฉบับที่ 6 มีค่าอำนาจจำแนกต่ำสุด เมื่อทดสอบหาความแตกต่างของค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยของแบบทดสอบทั้ง 6 ฉบับ พบว่าไม่แตกต่างกัน

3. ด้านค่าความเชื่อมั่น แบบทดสอบฉบับที่ 1 มีค่าความเชื่อมั่นสูงสุด ส่วนฉบับที่ 6 มีค่าความเชื่อมั่นต่ำสุด เมื่อทดสอบหาความแตกต่างของค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้ง 6 ฉบับ พบว่าไม่แตกต่างกัน

4. ด้านค่าความเที่ยงตรง แบบทดสอบฉบับที่ 1 มีค่าความเที่ยงตรงสูงสุด ส่วนฉบับที่ 4 มีค่าความเที่ยงตรงต่ำสุด เมื่อทดสอบหาความแตกต่างของค่าความเที่ยงตรงของแบบทดสอบทั้ง 6 ฉบับ พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ จำนวน 15 คู่ พบว่าแตกต่างกัน 4 คู่ คือแบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 3 แบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 4 แบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 5 แบบทดสอบฉบับที่ 1 กับฉบับที่ 6 ส่วนแบบทดสอบคู่อื่น ๆ จำนวน 11 คู่ มีค่าความเที่ยงตรงไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบคุณภาพของแบบทดสอบทั้ง 6 ฉบับ ชี้ให้เห็นว่าแบบทดสอบฉบับที่ 1 มีความเหมาะสมสำหรับการนำไปใช้มากที่สุด เนื่องจากการสร้างแบบทดสอบมีค่าความยากปานกลาง ค่าอำนาจจำแนกสูงสุด ค่าความเชื่อมั่นสูงสุดและการทดสอบวัดได้ตรงตามสภาพส่วนอีก 5 ฉบับ สามารถนำไปใช้สลับเปลี่ยนแทนกันได้เพื่อสร้างความแปลกใหม่หรือแรงจูงใจในการสร้างแบบทดสอบเรื่องอื่น ๆ ของครูและการทดสอบของนักเรียน

ชื่อเรื่อง 2 การสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผู้วิจัย นางราตรี พลวุฒิ (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนบ้านสีเสียด อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์สมนึก ภักดิ์ทิพย์ และอาจารย์สิริลักษณ์ ค้อชากุล

กิจกรรมนาฏศิลป์เป็นส่วนหนึ่งของวิชาดนตรีและนาฏศิลป์ กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย เพื่อต้องการให้ผู้เรียนมีการพัฒนาบุคลิกภาพ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา จะเน้นความมุ่งหมายในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการสร้างแบบวัดภาคปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ และเพื่อหาคุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติ แบบทดสอบเป็นชนิดตอบสั้น ๆ จำนวน 40 ข้อ และแบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติเป็นชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 61 ข้อ แต่ละชนิดมี 4 ตอน ประกอบด้วย นาฏยศัพท์ การแสดงภาษาท่าประกอบเพลงเชิดพระขวัญ การแสดงประกอบเพลงขอไทยอยู่เป็นไทย

และการรวบรวมมาตรฐานเพลงดวงจันทร์ขวัญฟ้า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ จตุรพักตรพิมาน จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 124 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) วิธีการวิจัยใช้วิธีนำแบบวัดภาคปฏิบัติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ 3 คน ด้านการวัดผล 2 คน พิจารณาในด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วนำไปทดลอง 3 ครั้ง การทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เพื่อนำผลไปปรับปรุง การทดลองครั้งที่ 3 เป็นการหาคุณภาพของแบบวัดภาคปฏิบัติ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. แบบทดสอบชนิดตอบสั้น ๆ ที่พัฒนาขึ้น มีดัชนีค่าความยากเฉลี่ยตั้งแต่ 0.495 ถึง 0.620 ดัชนีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยตั้งแต่ 0.413 ถึง 0.521 ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบมีค่าตั้งแต่ 0.908 ถึง 0.941 ความเชื่อมั่นของผู้ตรวจให้คะแนน 3 คน มีค่าตั้งแต่ 0.913 ถึง 0.928
2. แบบสังเกตวัดภาคปฏิบัติทั้ง 4 ตอน มีดัชนีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย ตั้งแต่ 0.609 ถึง 0.716 ความเชื่อมั่นของแบบสังเกต มีค่าตั้งแต่ 0.970 ถึง 0.983 ความเชื่อมั่นของผู้สังเกตให้คะแนน 3 คน มีค่าตั้งแต่ 0.911 ถึง 0.929
3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบกับแบบสังเกตมีค่าตั้งแต่ 0.660 ถึง 0.920 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชื่อเรื่อง 3 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์

ผู้วิจัย นางนุชศรา ถิตย์ประเสริฐ (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนบ้านเสียววิทยาสรรค์ ตำบลห้วยวัง อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์

กรรมการควบคุม อาจารย์สมบัติ ท้ายเรือคำ และรองศาสตราจารย์วิโรจน์ มุทุกันต์

ความมีวินัยในตนเองเป็นเป้าหมายหลักที่สังคมต้องการให้เกิดขึ้นในตัวเด็กทุกคน เนื่องจากว่าผู้ที่มีความมีวินัยในตนเองนั้นเป็นผู้ที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับระเบียบและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของทางสังคมได้ดี ซึ่งจะส่งผลให้ดำรงอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขด้วยในการวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายใน ได้แก่ ความรับผิดชอบ (X_1) ความอดทน (X_2) ความเชื่อมั่นในตนเอง (X_3) ความเชื่ออำนาจภายในตน (X_4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_5) ลักษณะมุ่งอนาคต (X_6) เจตคติต่อพฤติกรรมความมีวินัย (X_7) และปัจจัยภายนอก ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน (X_8) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (X_9) การอบรมเลี้ยงดูแบบ

ปล่อยปละละเลย (X_{10}) ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (X_{11}) และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (X_{12}) กับความมีวินัยในตนเองรวมทั้งสร้างสมการพยากรณ์ทำนายความมีวินัยในตนเองของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 1,059 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบวัดเจตคติ โดยมีข้อคำถามให้นักเรียนตอบตามที่นักเรียนได้ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง 5 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิจัยคือการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ความเชื่อมั่นภายในตน ความเชื่ออำนาจภายในตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน และลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($R = .748$)

2. ตัวพยากรณ์ที่ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความมีวินัยในตนเองได้ดีที่สุดมี 8 ตัวแปร คือความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองได้ร้อยละ 56.00 ($R^2 = .560$)

3. สมการการถดถอยพหุคูณมีดังนี้

3.1 สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปคะแนนดิบ

$$Y = -.083 + .239X_1 + .473X_2 + .209X_3 + .199X_4 + .00983X_5 + .132X_6 + .396X_7 - .126X_{10}$$

3.2 สมการพยากรณ์ความมีวินัยในตนเองในรูปคะแนนมาตรฐานคือ

$$Z_y = .160Z_1 + .281Z_2 + .173Z_3 + .145Z_4 + .076Z_5 + .103Z_6 + .291Z_7 - .139Z_{10}$$

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ทำให้ทราบว่าความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ลักษณะมุ่งอนาคต และการอบรมเลี้ยงดู ทั้ง 3 แบบ เป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง ดังนั้นพ่อแม่ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาจึงควรนำผลที่ได้ไปใช้ปลูกฝังและส่งเสริมความมีวินัยในตนเองให้กับเด็กในทางที่ถูกต้อง

ชื่อเรื่อง 4 การพัฒนาแบบวัดทักษะภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**สังกัดสำนักงานการศึกษาประถมศึกษาจังหวัดเลย****ผู้วิจัย นางสุดารัก ศรีสมบัติ (กรกฎาคม 2546)****ที่อยู่ สำนักงานการศึกษาอำเภอท่าลี่ จังหวัดเลย****กรรมการควบคุม อาจารย์ ดร.มนตรี อนันตรักษ์ และอาจารย์นุกูล ศรีสมบัติ**

การวัดและประเมินผลในกลุ่มทักษะภาษาไทย มุ่งวัดพัฒนาการทางภาษาในด้านทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ จึงมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแบบวัด ทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และหาคุณภาพของแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 370 คน สังกัดสำนักงานการศึกษาประถมศึกษาจังหวัดเลย ปีการศึกษา 2545 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบ หลายขั้นตอน (Multi – Random Sampling) แบบทดสอบที่สร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบอิงเกณฑ์ วัดทักษะภาษาไทย จำนวน 9 ฉบับ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 2 ฉบับ และเป็นแบบวัดผลงานภาคปฏิบัติ จำนวน 7 ฉบับ ดำเนินการทดสอบ 3 ครั้ง การทดสอบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 เพื่อคัดเลือกและปรับปรุงแบบทดสอบ การทดสอบครั้งที่ 3 เพื่อหาคุณภาพของแบบ ทดสอบประกอบด้วยค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ และค่าความเชื่อมั่นของ ผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ฉบับที่ 1 แบบทดสอบทักษะการฟัง ค่าอำนาจจำแนกมีค่าดัชนี B ตั้งแต่ .22 ถึง .48 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .744 ฉบับที่ 2 แบบทดสอบทักษะการพูด (พูดเสรี) มีค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สูตร $t - test$ ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 4.215 ถึง 15.070 และผู้ตรวจ ให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 2.484 ถึง 12.181 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คน เท่ากับ .762 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .838 ฉบับที่ 3 แบบ ทดสอบทักษะการพูด (พูดจากเรื่องที่กำหนดให้) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร $t - test$ ของ ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 3.062 ถึง 10.936 และผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.629 ถึง 10.714 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .819 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .756 ฉบับที่ 4 แบบทดสอบทักษะการอ่าน ในใจ ค่าอำนาจจำแนกมีค่าดัชนี B ตั้งแต่ .20 ถึง .47 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .700 ฉบับที่ 5 แบบทดสอบทักษะการอ่าน (การอ่านบทร้อยแก้ว) ค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร $t - test$ ของผู้ตรวจ ให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 2.642 ถึง 8.412 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.226 ถึง 13.076 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .812 และค่าความเชื่อมั่น

ของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .806 ฉบับที่ 6 แบบทดสอบทักษะการอ่าน (การอ่าน
บทร้อยกรอง) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t -test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง
2.547 ถึง 10.886 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 3.367 ถึง 9.103 ค่าความเชื่อมั่น
เฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .792 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ
.769 ฉบับที่ 7 แบบทดสอบทักษะการเขียน (การเขียนเรียงความ) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร
 t -test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 3.480 ถึง 9.004 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2
มีค่าอยู่ระหว่าง 3.104 ถึง 7.822 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .876
และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .764 ฉบับที่ 8 แบบทดสอบทักษะการเขียน
(การเขียนย่อความ) มีค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร t -test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1
อยู่ระหว่าง 2.767 ถึง 11.950 ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 2.008 ถึง 11.367
ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .868 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
ทั้งฉบับเท่ากับ .922 ฉบับที่ 9 แบบทดสอบทักษะการเขียน (การเขียนจดหมาย) มีค่าอำนาจ
จำแนกโดยใช้สูตร t -test ของผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 1 อยู่ระหว่าง 3.687 ถึง 16.862
ผู้ตรวจให้คะแนนคนที่ 2 อยู่ระหว่าง 4.835 ถึง 20.637 ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยของผู้ตรวจ
ให้คะแนน 2 คนเท่ากับ .927 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .723

โดยสรุป แบบวัดทักษะภาษาไทยที่สร้างขึ้นทั้ง 9 ฉบับ มีคุณภาพ สามารถนำไปใช้
ในการวัดทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ชื่อเรื่อง 5 การติดตามการดำเนินการนิเทศ 100% ในโรงเรียนประถมศึกษา
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด

ผู้วิจัย นางปราณี สารบาล (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด 45250

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์สมนึก ภัททิยธนี และอาจารย์วัชรินทร์ อ่อนประสงค์

การดำเนินการนิเทศการศึกษา มีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างมาก
เพราะจะเป็นข้อมูลสารสนเทศสำหรับหน่วยงาน และผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา จะได้นำไปใช้
ผลการนิเทศพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการศึกษาต่อไป การวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมายเพื่อสำรวจ
สภาพทั่วไป ศึกษาระดับการปฏิบัติงาน และศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของการดำเนินการนิเทศ
100% ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมยวดี จังหวัดร้อยเอ็ด
ใน 3 ด้าน คือ การนิเทศอย่างทั่วถึง การนิเทศอย่างต่อเนื่อง และการนิเทศอย่างมีคุณภาพ
ตามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด จำนวน 150 คน ประกอบด้วยศึกษานิเทศก์ จำนวน

1 คน และผู้บริหาร ครูวิชาการ และครูผู้สอนในโรงเรียนประถมศึกษาจำนวน 149 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสำรวจ 1 ฉบับ จำนวน 30 ข้อ แบบสอบถาม ชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 1 ฉบับ จำนวน 35 ข้อ ซึ่งค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ .72 ถึง .90 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .98 และแบบสัมภาษณ์ 1 ฉบับ จำนวน 4 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมยวดี ได้ดำเนินการนิเทศการศึกษาตามภารกิจของการปฏิบัติงานตามกรอบนโยบายการนิเทศ 100% ทั้ง 3 ด้าน ปฏิบัติได้มากกว่าร้อยละ 50 โดยมีการปฏิบัติด้านการนิเทศอย่างมีคุณภาพมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านการนิเทศอย่างทั่วถึง และด้านการนิเทศอย่างต่อเนื่อง

2. บุคลากรโดยส่วนรวมเห็นว่า การดำเนินการนิเทศ 100% โดยรวมมีการปฏิบัติได้ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การดำเนินการนิเทศอย่างทั่วถึงและการดำเนินการนิเทศอย่างมีคุณภาพ มีการปฏิบัติได้ในระดับมาก ส่วนการนิเทศอย่างต่อเนื่อง มีการปฏิบัติได้ในระดับปานกลาง

3. ปัญหาและข้อเสนอแนะในการปฏิบัติการนิเทศ 100% ผลปรากฏดังนี้

3.1 ด้านการนิเทศอย่างทั่วถึง ได้แก่ ปัญหา เกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการนิเทศน้อย บุคลากรขาดความรู้ ประสบการณ์ในการนิเทศ และงบประมาณในการนิเทศได้รับจัดสรรไม่เพียงพอ มีข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา คือ เรื่องเวลา ผู้นิเทศควรออกนิเทศตามแผนที่กำหนดใช้เวลาในการนิเทศมากขึ้น ให้ครอบคลุมทุกชั้นเรียน และทุกคนควรดำเนินการนิเทศอย่างน้อยภาคเรียนละ 2 ครั้ง เรื่องบุคลากร ควรแต่งตั้งผู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการนิเทศการศึกษาร่วมปฏิบัติหน้าที่ในการนิเทศ ส่วนเรื่องงบประมาณ ควรเห็นความสำคัญและจัดสรรงบประมาณด้านการนิเทศการศึกษาให้มากขึ้น

3.2 ด้านการนิเทศอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติการนิเทศยังไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน บุคลากรจัดประชุม อบรม สัมมนาบ่อยทำให้การนิเทศไม่ต่อเนื่อง และการนิเทศภายในโรงเรียนยังไม่ได้รับการส่งเสริมและพัฒนา มีข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา คือ ผู้นิเทศควรแจ้งรูปแบบและเรื่องนิเทศให้ชัดเจน บุคลากร ควรลดการประชุม อบรม สัมมนาในส่วนที่ไม่เกี่ยวกับการนิเทศลง ส่วนการนิเทศภายในโรงเรียน ควรติดตาม ส่งเสริม พัฒนาและสนับสนุนผู้บริหารโรงเรียนให้เห็นความสำคัญของการนิเทศภายในอย่างต่อเนื่อง

3.3 ด้านการนิเทศอย่างมีคุณภาพ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับผู้นิเทศส่วนใหญ่ขาดความรู้และประสบการณ์ นิเทศได้เฉพาะเรื่องและการจัดทำสื่อวัตกรรมการนิเทศยังไม่หลากหลาย ส่วนผู้รับการนิเทศไม่เห็นความสำคัญของการนิเทศ ไม่กระตือรือร้นที่จะรับการนิเทศ มีข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา คือ ผู้นิเทศ ควรพัฒนา สื่อ เครื่องมือ หรือนวัตกรรมที่หลากหลาย เพื่อการนิเทศที่มีคุณภาพ ศึกษาหาความรู้เรื่องการนิเทศ มีความเป็นกัลยาณมิตรแจ้งผลการนิเทศและเสนอแนะให้แก่

ผู้รับการนิเทศได้ทราบทุกครั้ง ส่วนผู้รับการนิเทศ ควรรับฟังข้อเสนอแนะของผู้นิเทศ และนำมาปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน อุทิศเวลาเพื่องาน และปฏิบัติหน้าที่ของตนเองให้ดีขึ้น เพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษา

จากการติดตามการดำเนินการนิเทศ 100% ทำให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์สามารถนำมาปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะส่งผลสู่เป้าหมายสูงสุด คือผู้เรียนมีคุณภาพต่อไป

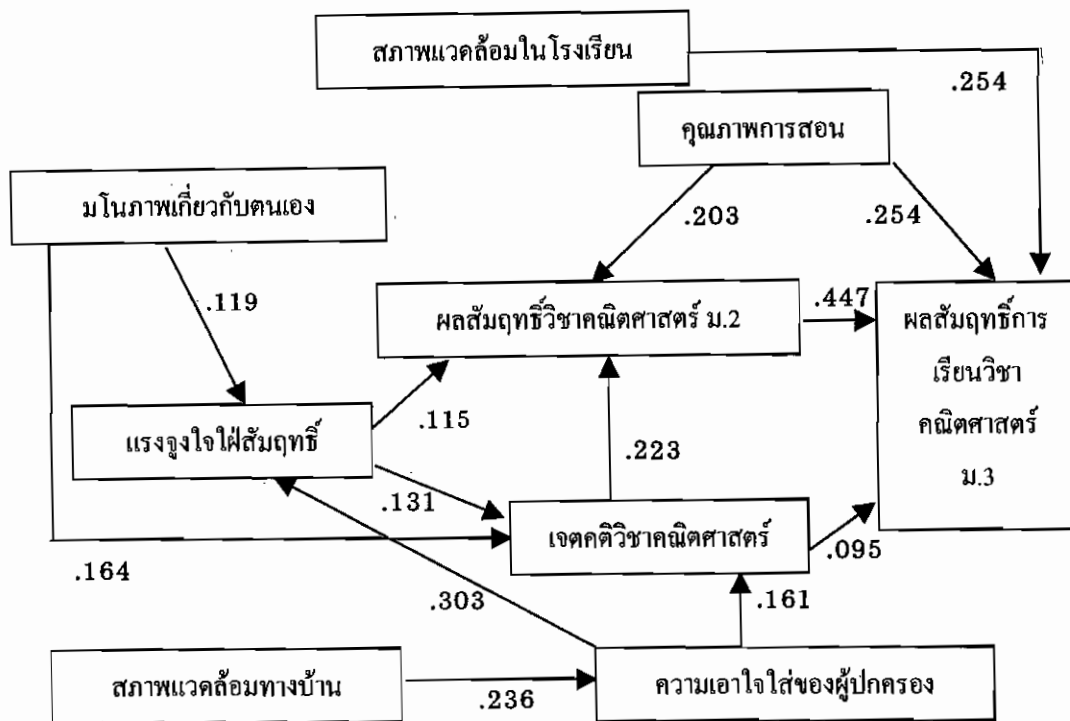
ชื่อเรื่อง 6 ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดหนองบัวลำภู

ผู้วิจัย นางสาวจรรุวรรณ เหมทา (กรกฎาคม 2546)
ที่อยู่ โรงเรียนบ้านฝายหิน ตำบลโนนม่วง อำเภอศรีบุญเรือง
จังหวัดหนองบัวลำภู 39180

กรรมการควบคุม อาจารย์ ดร.มนตรี อนันตวัณษ์ และอาจารย์นกุล ศรีสมบัติ

คณิตศาสตร์เป็นวิชาที่มุ่งให้ผู้เรียน คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ผู้วิจัยจึงศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งมีวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าสองขั้นตอน คือ ขั้นแรก กำหนดรูปแบบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เป็นรูปแบบตามสมมติฐาน ขั้นที่ 2 ทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมติฐาน และปรับปรุงให้เป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่ปรับแก้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู จำนวน 332 คน ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ตัวแปรที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุมีทั้งหมด 8 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ สภาพแวดล้อมทางบ้าน สภาพแวดล้อมในโรงเรียน คุณภาพการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทางแบบ พี เอ คิว หรือ การวิเคราะห์เส้นทางด้วยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองบัวลำภู มี 8 ตัวแปร ปรากฏดังนี้

ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ และคุณภาพการสอน และตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สภาพแวดล้อมทางบ้าน มโนภาพเกี่ยวกับตนเอง และความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง

โดยสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีขนาดอิทธิพล .447 คุณภาพการสอนมีขนาดอิทธิพล .345 สภาพแวดล้อมในโรงเรียนมีขนาดอิทธิพล .254 และเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์มีขนาดอิทธิพล .195 ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับครูผู้สอนคณิตศาสตร์ในการนำไปใช้จัดการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ต่อไป

ชื่อเรื่อง 7 **การพัฒนาความพร้อมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึก
ความพร้อมด้านสติปัญญา**

ผู้วิจัย **นางสาวธิดารัตน์ จุมพลา (สิงหาคม 2546)**

ที่อยู่ **โรงเรียนหนองนกทา ตำบลโพธิ์ศรี อำเภอโพธิ์ชัย จังหวัดร้อยเอ็ด**

กรรมการควบคุม **ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุทธิวรรณ พิศศักดิ์โสภณ**

รองศาสตราจารย์มนตรี พัวไพบุลย์

การจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา นับว่ามีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิตในอนาคต จึงควรมีการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก แบบฝึกความพร้อมนับเป็นสื่อที่ครูและผู้ปกครองนิยมใช้กันมากเพราะแบบฝึกความพร้อมเป็นสื่อที่ส่งเสริมพัฒนาการและเตรียมความพร้อมให้แก่เด็ก ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาความพร้อมด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาของนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกความพร้อมด้านสติปัญญา และกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านเขาวงศ์ ปีการศึกษา 2545 ภาคเรียนที่ 2 จำนวน 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 7 ประเภท คือ 1) แบบบันทึกประจำวัน 2) แบบสังเกตพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียน 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนของครู 4) แบบสังเกตความพร้อม 5) แบบสัมภาษณ์นักเรียน 6) แบบทดสอบย่อย และ 7) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ทั้งเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า ความพร้อมด้านร่างกายมีการพัฒนาในด้านการบังคับนิ้วมือเพิ่มสูงขึ้นกว่าด้านอื่น ความพร้อมด้านอารมณ์มีการพัฒนาในด้านการทำงานที่ได้รับมอบหมายเพิ่มสูงขึ้นกว่าด้านอื่น ความพร้อมด้านสังคมมีการพัฒนาในด้านการเล่นร่วมกับหมู่คณะเพิ่มสูงขึ้นกว่าด้านอื่น ความพร้อมด้านสติปัญญามีการพัฒนาในด้านความสามารถในการหาความสัมพันธ์เพิ่มสูงขึ้นกว่าด้านอื่น โดยภาพรวมพบว่า นักเรียนมีความพร้อมด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญาเพิ่มสูงขึ้น และความพร้อมด้านร่างกายพัฒนาอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าความพร้อมด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา

ผลการวิจัยบรรลุตามความมุ่งหมายคือนักเรียนมีความพร้อมด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญาเพิ่มสูงขึ้นจากการใช้แบบฝึก เนื่องจากแบบฝึกจะช่วยกระตุ้นและเกื้อกูลให้ผู้เรียนเรียนรู้เพิ่มขึ้นและเป็นข้อมูลย้อนกลับของนักเรียนแต่ละคนได้เป็นอย่างดี จึงควรมีการนำแบบฝึกไปใช้ในการส่งเสริมเพื่อพัฒนานักเรียนในด้านต่าง ๆ ต่อไป

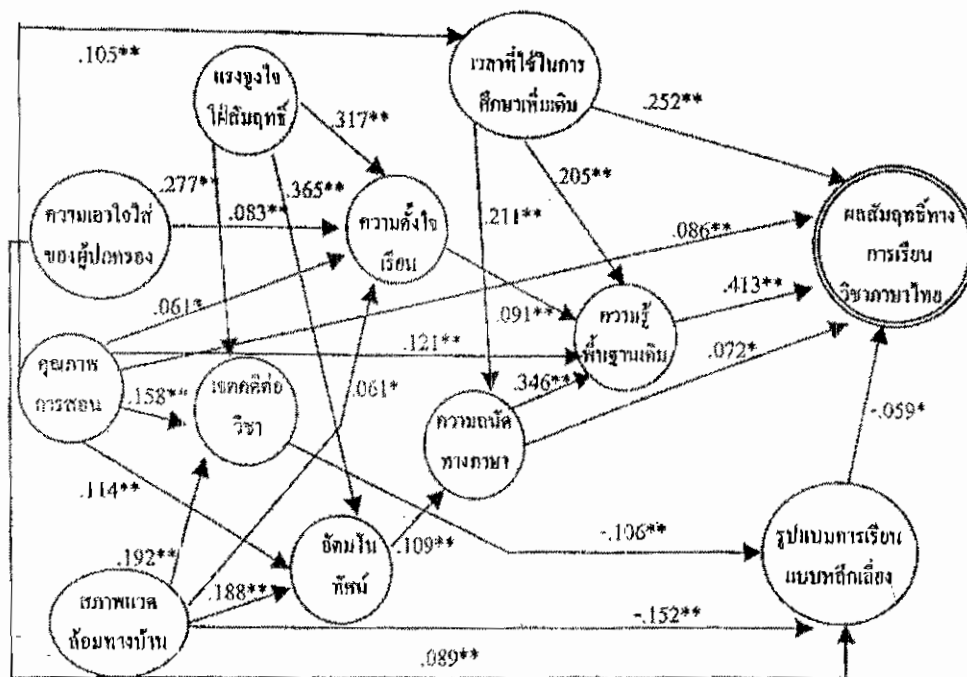
ชื่อเรื่อง 8 การวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา
จังหวัดศรีสะเกษ

ผู้วิจัย นายกอบชัย โพธินาแค (สิงหาคม 2546)
ที่อยู่ โรงเรียนศรีรัตนวิทยา ตำบลสะพุง อำเภอศรีรัตนะ จังหวัดศรีสะเกษ
33240

กรรมการควบคุม อาจารย์ ดร.สมบัติ ห้ายเรือคำ และรองศาสตราจารย์วิโรจน์ มุทุกันต์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนการสอน และมีตัวแปร
ทางการเรียนการสอนมากมายที่มีอิทธิพลเชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการวิจัยครั้งนี้จึงมี
ความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและพัฒนารูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาไทย ซึ่งมีวิธีการศึกษาสองขั้นตอน คือ ขั้นแรกกำหนดสมมุติฐานรูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุ
ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ขั้นที่สอง ทดสอบความสอดคล้องของรูปแบบ
กับข้อมูลเชิงประจักษ์และปรับปรุงรูปแบบให้มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์กลุ่มตัวอย่างเป็น
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดศรีสะเกษจำนวน 810 คน ได้มา
โดยวิธีสุ่มแบบหลายขั้นตอน ตัวแปรอิสระมีทั้งหมด 16 ตัว ได้แก่ เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม
ความรู้พื้นฐานเดิมวิชาภาษาไทย ความถนัดทางภาษา อัจฉริยะ คุณภาพการสอนของครู
ภาษาไทย เจตคติต่อวิชาภาษาไทย รูปแบบการเรียน 6 รูปแบบ ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง
ความตั้งใจเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสภาพแวดล้อมทางบ้านที่ส่งผลต่อปัญญา การวิเคราะห์
ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) โดยวิธีพี เอ คิว (Path Analysis with Q
Statistic)

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ มี 11
ตัวแปร ตามรูปแบบดังนี้

ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิมวิชาภาษาไทย และรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ อคติทางทัศนคติ ต่อวิชาภาษาไทย ความตั้งใจเรียน ความเข้าใจของผู้ปกครอง และสภาพแวดล้อมทางบ้านที่ส่งผลต่อปัญญา ตัวแปรที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ได้แก่ ความถนัดทางภาษา เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม และคุณภาพการสอนของครูภาษาไทย

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน ดังนั้นครูภาษาไทยจึงสามารถนำรูปแบบนี้ไปใช้ได้และควรทำการวิเคราะห์และพัฒนา รูปแบบอื่นในระดับชั้นอื่นต่อไป

ชื่อเรื่อง 9

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา
จังหวัดนครราชสีมา

ผู้วิจัย

นายสุชาติ หอมจันทร์ (สิงหาคม 2546)

ที่อยู่

โรงเรียนเพชรหนองขาม ตำบลหนองระเวียง อำเภอพิมาย
จังหวัดนครราชสีมา 30110

กรรมการควบคุม

อาจารย์ ดร.สมบัติ ท้ายเรือคำ และรองศาสตราจารย์โรจน์ มุทุกันต์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากกระบวนการเรียนการสอน โดยมีตัวแปรทางการเรียนต่าง ๆ มากมายมาเกี่ยวข้อง ซึ่งตัวแปรเหล่านั้นมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมาย (1) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้พื้นฐานเดิม ความสัมพันธ์ในครอบครัวคุณภาพการสอนของครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความตั้งใจเรียน ความถนัดทางการเรียน เวลาที่ใช้ศึกษาเพิ่มเติม และรูปแบบการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ และ (2) เพื่อสร้างและพัฒนาแบบของ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา มีวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็นสามขั้นตอน ขั้นตอนหนึ่ง ทดสอบความสอดคล้องระหว่างรูปแบบเดิมกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ขั้นตอนที่สอง ทดสอบความสอดคล้องระหว่างสมมุติฐานกับข้อมูลเชิงประจักษ์ และขั้นตอนที่สาม ทดสอบความสอดคล้องสมมุติฐานที่ปรับปรุงใหม่กับข้อมูลเชิงประจักษ์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1,030 คน และครูผู้สอนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 19 คน ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย ความตั้งใจเรียน คุณภาพการสอนของครู ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความรู้พื้นฐานเดิม แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความถนัดด้านจำนวน ความถนัดด้านเหตุผล ความถนัดด้านมิติสัมพันธ์ เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม รูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ รูปแบบการเรียนแบบการเรียนหลักเลียง รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม รูปแบบการเรียนแบบฟังพา และรูปแบบการเรียนแบบอิสระ ส่วนตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ โดยใช้คะแนนจากการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ครั้งที่ 2/2545 เฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ ที่ดำเนินการสอบโดยทบวงมหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบจำนวน 3 ฉบับ และแบบวัด จำนวน 10 ฉบับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เส้นทาง

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ มี 10 ตัวแปร ได้แก่ ความถนัดด้านจำนวน ความถนัดด้านเหตุผล ความถนัดด้านมิติสัมพันธ์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน เวลาที่ใช้ศึกษาเพิ่มเติม รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ รูปแบบการเรียนแบบอิสระ และคุณภาพการสอนของครู โดยตัวแปรทั้งหมดสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ประมาณร้อยละ 49.3

2. ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ และเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม ตัวแปรที่มีอิทธิพลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม และคุณภาพการสอนของครู ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ได้แก่ ความถนัดด้านจำนวน ความถนัดด้านเหตุผล ความถนัดด้านมิติสัมพันธ์ ความตั้งใจเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความสัมพันธ์ในครอบครัว

โดยสรุป ครูผู้สอนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรนำรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้ และควรส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้เวลาว่างในการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์สูงขึ้น

ชื่อเรื่อง 10

ผลของการจัดเรียงข้อสอบที่มีต่อคุณภาพของข้อสอบแบบเลือกตอบ
วิชาวิทยาศาสตร์ เมื่อวิเคราะห์โดยใช้ทฤษฎี การทดสอบแบบ
มาตรฐานเดิมและทฤษฎีการตอบข้อสอบ

ผู้วิจัย

นางสาวมณีรัตน์ บัวบาน (สิงหาคม 2546)

ที่อยู่

โรงเรียนชุมชนเทศบาล 3 (พินิจพิทยานุสรณ์) ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 48000

กรรมการควบคุม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธีวรรณ พิศศักดิ์โสภณ
อาจารย์สมทรง สิทธิ

การเรียงลำดับข้อคำถามในแบบทดสอบมีผลต่อคุณภาพของแบบทดสอบ จึงควรมีการจัดเรียงลำดับข้อคำถามที่ส่งผลให้แบบทดสอบมีคุณภาพมากที่สุด การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบคุณภาพของข้อสอบแบบเลือกตอบวิชาวิทยาศาสตร์ที่มีรูปแบบการจัดเรียงข้อคำถามต่างกัน 3 วิธี คือวิธีที่ 1 เรียงตามลำดับชั้นพฤติกรรมการเรียนรู้จากชั้นต่ำไปชั้นสูงในแต่ละเนื้อหา วิธีที่ 2 เรียงตามลำดับความยากในแต่ละเนื้อหาและวิธีที่ 3 เรียงแบบสุ่ม ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทฤษฎีการทดสอบแบบมาตรฐานเดิมและทฤษฎีการตอบข้อสอบ และเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้สูตร χ^2 - test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) และ Z-test กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2545 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนครพนม จำนวน 1,500 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (ว 204) จำนวน 3 ฉบับ ๆ ละ 40 ข้อ ที่เหมือนกันแต่มีรูปแบบการจัดเรียงข้อคำถามต่างกัน 3 วิธี ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นและคะแนนความสามารถจริงของผู้สอบที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้ทฤษฎีการทดสอบแบบมาตรฐานเดิมระหว่างแบบทดสอบที่มีรูปแบบการจัดเรียงข้อคำถามต่างกันทั้ง 3 วิธี ไม่แตกต่างกัน
2. ค่าความยากและคะแนนความสามารถจริงของผู้สอบที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้ทฤษฎีการตอบข้อสอบระหว่างแบบทดสอบที่มีรูปแบบการจัดเรียงข้อคำถามต่างกันทั้ง 3 วิธี ไม่แตกต่างกัน ค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับความยากในแต่ละเนื้อหา

สูงกว่าค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามแบบสุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับชั้นพฤติกรรมการเรียนรู้จากชั้นต่ำไปชั้นสูงในแต่ละเนื้อหาและแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับความยากในแต่ละเนื้อหาไม่แตกต่างกัน ค่าสัมประสิทธิ์การเดาของแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับชั้นพฤติกรรมการเรียนรู้จากชั้นต่ำไปชั้นสูงในแต่ละเนื้อหาและแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับความยากในแต่ละเนื้อหาสูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์การเดาของแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามแบบสุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนค่าสัมประสิทธิ์การเดาของแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับชั้นพฤติกรรมการเรียนรู้จากชั้นต่ำไปชั้นสูงในแต่ละเนื้อหาและแบบทดสอบที่เรียงข้อคำถามตามลำดับความยากในแต่ละเนื้อหาไม่แตกต่างกัน

3. จำนวนข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์การคัดเลือกระหว่างการวิเคราะห์ข้อสอบโดยใช้ทฤษฎีการทดสอบมาตรฐานเดิมและทฤษฎีการตอบข้อสอบ พบว่า จำนวนข้อสอบที่ผ่านเกณฑ์เมื่อจัดเรียงข้อคำถามตามลำดับชั้นพฤติกรรมการเรียนรู้จากชั้นต่ำไปชั้นสูงในแต่ละเนื้อหา และเมื่อจัดเรียงข้อคำถามแบบสุ่ม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ ส่วนการเรียงข้อคำถามตามค่าความยากในแต่ละเนื้อหาไม่แตกต่างกัน

จากผลการวิจัย ครูผู้สอนสามารถนำแบบทดสอบที่มีการจัดเรียงข้อคำถามต่างกันไปใช้ทดสอบกับนักเรียนห้องเดียวกันเพื่อป้องกันการทุจริต รวมทั้งใช้ในการสอบแก้ตัวกับนักเรียนที่สอบไม่ผ่าน เพื่อลดภาระในการทำแบบทดสอบใหม่

บทคัดย่อ : สาขาวิจัยการศึกษา

ชื่อเรื่อง 1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดมุกดาหาร

ผู้วิจัย นายอดุลย์ ช่อวงศ์ (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนพลราษฎร์พิทยาสรรพ์ ตำบลบ้านเป้า อำเภอหนองสูง จังหวัดมุกดาหาร

กรรมการควบคุม อาจารย์สมบัติ ท้ายเรือคำ และรองศาสตราจารย์ธนรุทธิ์ บุตรแสนคม

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้มุ่งเน้นให้สถานศึกษาทุกแห่งมีการประกันคุณภาพภายในและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ในการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมุกดาหาร ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา คือ อายุ ประสบการณ์ในการทำงาน ความคาดหวังในการประกันคุณภาพการศึกษา ความรู้ในการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา เจตคติต่อการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา และแรงจูงใจต่อการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดมุกดาหาร ปีการศึกษา 2545 จำนวน 491 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถามความคาดหวังในการประกันคุณภาพการศึกษา มีอำนาจจำแนกค่า t ตั้งแต่ 4.50 ถึง 7.72 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .94 แบบวัดเจตคติต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มีอำนาจจำแนกค่า t ตั้งแต่ 4.42 ถึง 9.06 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .95 แบบวัดแรงจูงใจต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มีอำนาจจำแนกค่า t ตั้งแต่ 3.13 ถึง 5.83 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 แบบวัดความวิตกกังวลต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 4.50 ถึง 10.62 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .96 และแบบทดสอบความรู้ในการดำเนินงานเพื่อประกันคุณภาพการศึกษา มีค่าความยากตั้งแต่ 0.25 ถึง 0.79 มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.23 ถึง 0.71 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ .76 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สหสัมพันธ์อย่างง่าย (Simple Correlation) และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

แบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 3 ตัวแปร คือ อายุ (X_1) ประสบการณ์ในการทำงาน (X_2) และแรงจูงใจต่อการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา (X_3) ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 2 ตัวแปร คือ ความคาดหวังในการประกันคุณภาพการศึกษา (X_3) และ ความรู้ในการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา (X_4) และตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา คือ เจตคติที่ดีต่อการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา (X_5)

2. ตัวแปรที่ดีในการพยากรณ์ ความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมุกดาหาร (Y) ได้แก่ ความคาดหวังต่อการประกันคุณภาพการศึกษา (X_3) ความรู้ในการดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา (X_4) และอายุ (X_1) โดยสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมุกดาหาร ได้ร้อยละ 14.90

3. สมการพยากรณ์ความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมุกดาหาร ในรูปของคะแนนดิบ และคะแนนมาตรฐาน มีดังต่อไปนี้

$$Y' = 116.925 - .467X_3 - .517X_4 - .347X_1$$

$$Z'_Y = -.303Z_3 - .163Z_4 - .155Z_1$$

จากผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ครูมีความวิตกกังวลในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือผู้บริหารสถานศึกษา จะต้องส่งเสริมสนับสนุน ให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อให้การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาบรรลุตามเป้าหมายของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติอันเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของการปฏิรูปการศึกษา

ชื่อเรื่อง 2 **ปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ ของนักเรียน**
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล สังกัดเทศบาลนครอุดรธานี
จังหวัดอุดรธานี

ผู้วิจัย นางสาวสายฝน คำชาย (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนบ้านดาดราชบุรณัสมบรุณ หมู่ที่ 10 ตำบลดาดทอง อำเภอศรีธาตุ
จังหวัดอุดรธานี 41230

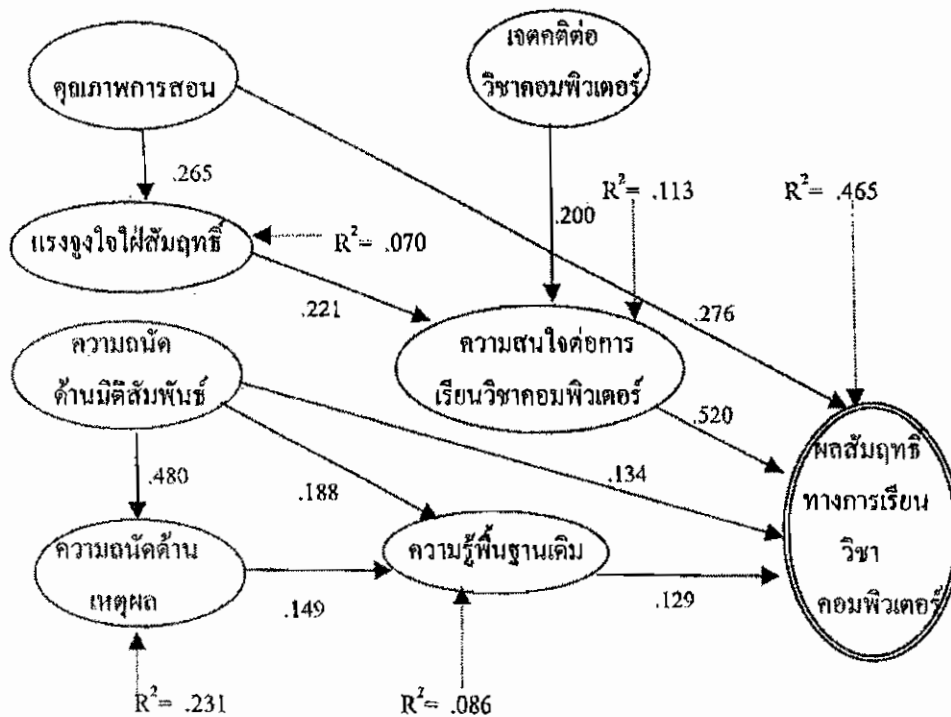
กรรมการควบคุม ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรุณฯ ศรีสะอาด และอาจารย์สุรวาท ทองบุ

คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาการศึกษาของประเทศเป็นอย่างยิ่ง เช่น ด้านธุรกิจ เศรษฐกิจ สังคมและการศึกษา ในช่วงเวลาที่ผ่านมาได้มีการเปลี่ยนแปลงการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาด้วยคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ดังนั้นผู้ใช้คอมพิวเตอร์จึงจำเป็นต้องศึกษาเรียนรู้เทคโนโลยีอยู่เสมอและมีความจำเป็นต้องพัฒนาบุคลากรทางการศึกษาให้มีความสามารถทางด้านคอมพิวเตอร์มากขึ้น

การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ ความถนัดด้านเหตุผล ความถนัดด้านมิติสัมพันธ์ ความถนัดด้านภาษา เจตคติต่อวิชาคอมพิวเตอร์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความสนใจต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คุณภาพการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ และเพื่อพัฒนารูปแบบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 304 คน โรงเรียนเทศบาลสังกัดเทศบาลนครอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีสังเคราะห์สหสัมพันธ์ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) โดยวิธี พี เอ คิว

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ปัจจัยเชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ มี 7 ตัวแปร ได้แก่ ความถนัดด้านเหตุผล ความถนัดด้านมิติสัมพันธ์ เจตคติต่อวิชาคอมพิวเตอร์ ความรู้พื้นฐานเดิม ความสนใจต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และคุณภาพการสอน
2. รูปแบบของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ เป็นดังนี้

ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ คือ ความสนใจที่มีต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์และความรู้พื้นฐานเดิม ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ ได้แก่ คุณภาพการสอนและความถนัดด้านมิติสัมพันธ์ ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาคอมพิวเตอร์ และความถนัดด้านเหตุผล

ผลการวิจัยนี้นำไปใช้เป็นข้อมูลสำหรับครูในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาคอมพิวเตอร์ โดยครูควรพิจารณาความรู้พื้นฐานเดิมของนักเรียนแต่ละคน และกระตุ้นให้นักเรียนมีความสนใจต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ เนื่องจากเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์

ชื่อเรื่อง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบางประการ กับทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย นายประสิทธิ์ ศุภวิทยาเจริญกุล (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนท่าแร่วิทยา ตำบลท่าแร่ อำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร 47230

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์สมนึก ภัททิยธนี และอาจารย์สาธิต ดั่งคำภา

ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์มีความสำคัญและความจำเป็นต่อการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ แบบสืบเสาะค้นพบความรู้ใหม่ทางวิทยาศาสตร์ ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรบางประการกับทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และสร้างสมการพยากรณ์ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร จำนวน 538 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด ได้แก่ แบบวัดคุณลักษณะด้านต่าง ๆ ประกอบด้วย ด้านคุณภาพการสอน ด้านเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ด้านการสนับสนุนของผู้ปกครอง รวมจำนวน 40 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 4.66 ถึง 10.74 ความเชื่อมั่นตั้งแต่ .79 ถึง .90 แบบสอบถามประสพการณ์ในการทำโครงงานวิทยาศาสตร์ จำนวน 10 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 5.39 ถึง 8.39 ความเชื่อมั่นเท่ากับ .78 แบบทดสอบมี 3 ฉบับ ได้แก่ แบบทดสอบความรู้พื้นฐานเดิม จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .41 ถึง .88 มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ถึง .65 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88 แบบทดสอบความถนัดด้านวิทยาศาสตร์ จำนวน 20 ข้อ มีค่าความยาก ตั้งแต่ .32 ถึง .75 อำนาจจำแนก ตั้งแต่ .23 ถึง .49 ความเชื่อมั่นเท่ากับ .86 และแบบทดสอบทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ จำนวน 50 ข้อ มีค่าความยากตั้งแต่ .32 ถึง .88 อำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ถึง .69 ความเชื่อมั่นเท่ากับ .97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สหสัมพันธ์อย่างง่ายและการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. คุณภาพการสอน เจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ประสพการณ์ในการทำโครงงานวิทยาศาสตร์และความถนัดด้านวิทยาศาสตร์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .603, .168, .169, .250 และ .155 ตามลำดับ ส่วนการสนับสนุนของผู้ปกครอง และความรู้พื้นฐานเดิมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .094 และ .086

2. ตัวแปรพยากรณ์ที่ส่งผลต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ คือ คุณภาพการสอน (X_1) ประสบการณ์ในการทำโครงงานวิทยาศาสตร์ (X_5) ความถนัดด้านวิทยาศาสตร์ (X_7) และความรู้พื้นฐานเดิม (X_8) ตามลำดับ มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ เท่ากับ .629 เมื่อนำมาสร้างสมการพยากรณ์ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

$$Y' = 1.655 + .654 X_1 + .153 X_5 + .320 X_7 + .329 X_8$$

$$Z_{Y'} = .590 Z_1 + .119 Z_5 + .113 Z_7 + .094 Z_8$$

สรุปได้ว่าคุณภาพการสอนของครู (X_1) ประสบการณ์ในการทำโครงงานวิทยาศาสตร์ (X_5) ความถนัดด้านวิทยาศาสตร์ (X_7) และความรู้พื้นฐานเดิม (X_8) มีความสำคัญต่อการส่งเสริมและปลูกฝังทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ให้เกิดในตัวนักเรียนได้

ชื่อเรื่อง 4 การพัฒนาผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ชุดการเรียนรู้และการเรียนแบบร่วมมือ

ผู้วิจัย นายคำดี ชินานา (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนเมืองสมเด็จ อำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์ 46150

กรรมการควบคุม อาจารย์ ดร.นุชนา เหลืองอังกูร และอาจารย์บุษบา จริ่งบำรุง

จากสภาพปัญหาการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมเด็จ อำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ อันเนื่องมาจากสาเหตุสำคัญ 3 ด้าน คือ ด้านครูผู้สอน ด้านหลักสูตร และด้านนักเรียน โดยเฉพาะเนื้อหาเรื่องพื้นที่ผิวและปริมาตร ดังนั้นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ครั้งนี้ จึงมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง พื้นที่ผิวและปริมาตร โดยใช้ชุดการเรียนรู้และการเรียนแบบร่วมมือและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนด้วยชุดการเรียนรู้แบบร่วมมือกับการสอนปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการสอน จำนวน 12 แผน ชุดการเรียนรู้คณิตศาสตร์ จำนวน 13 ชุด เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอน แบบสัมภาษณ์

แบบวัดสังคมมิติ แบบทดสอบย่อย และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนเมืองสมเด็จ อำเภอสเม็ญ จังหวัดกาฬสินธุ์ จำนวน 80 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 40 คน การวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลเชิงปริมาณใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และใช้การทดสอบค่าที (t -test) ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพ ใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัย ปรากฏดังนี้

ประการแรก ผลการพัฒนาผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ชุดการเรียนและการเรียนแบบร่วมมือ ซึ่งได้จากองค์ประกอบ 5 ส่วน คือ 1) คะแนนจากการทดสอบย่อยท้ายวงจรปฏิบัติการที่ 1 - 6 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน พบว่า นักเรียนเก่งได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 10.00 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 7.40 คะแนน นักเรียนปานกลางได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 9.10 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 5.50 คะแนน และนักเรียนอ่อนได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 8.20 คะแนน ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 4.40 คะแนน 2) และนักเรียนกลุ่มทดลองผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) คะแนนจากการทำใบกิจกรรมแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนแต่ละชุดการเรียนคะแนนเต็ม 20 คะแนน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 18.47 คะแนน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุด 16.22 คะแนน 4) ผลการประเมินพฤติกรรมการเรียน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความร่วมมือกันในการดำเนินกิจกรรมทำงานด้วยความสามัคคีในกลุ่ม มีระเบียบวินัยในการเรียน และมีความกระตือรือร้นที่จะทำงานให้สำเร็จ ในระดับมาก 5) ผลจากการวัดสังคมมิติ พบว่า ก่อนดำเนินการทดลอง จะมีนักเรียนที่เพื่อนไม่ต้องการทำงานด้วยเป็นจำนวนมาก แต่ภายหลังจากที่ได้ดำเนินการกิจกรรมการเรียนแบบร่วมมือแล้ว พบว่า นักเรียนที่เพื่อนไม่ต้องการทำงานด้วยลดน้อยลง

ประการที่สอง นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการเรียนและการเรียนแบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องพื้นที่ผิวและปริมาตรสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า การใช้ชุดการเรียนแบบร่วมมือช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เป็นอย่างดี และผลจากการเรียนแบบร่วมมือ ส่งผลให้นักเรียนมีการช่วยเหลือกันภายในกลุ่มมีความรับผิดชอบ ตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง ร่วมกันแก้ปัญหาเพื่อเป้าหมาย คือความสำเร็จของกลุ่มให้นักเรียนแต่ละคน จึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ผลการวิจัยบ่งชี้ว่า การใช้ชุดการเรียนและการเรียนแบบร่วมมือ ช่วยพัฒนาผลการเรียนนักเรียนให้ดีขึ้นและส่งผลให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่ม มีความรับผิดชอบและตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง ดังนั้น ผู้บริหาร ครูผู้สอนสมควรได้รับการสนับสนุนส่งเสริมและนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

ชื่อเรื่อง 5 **ปัจจัยเชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่1ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น**

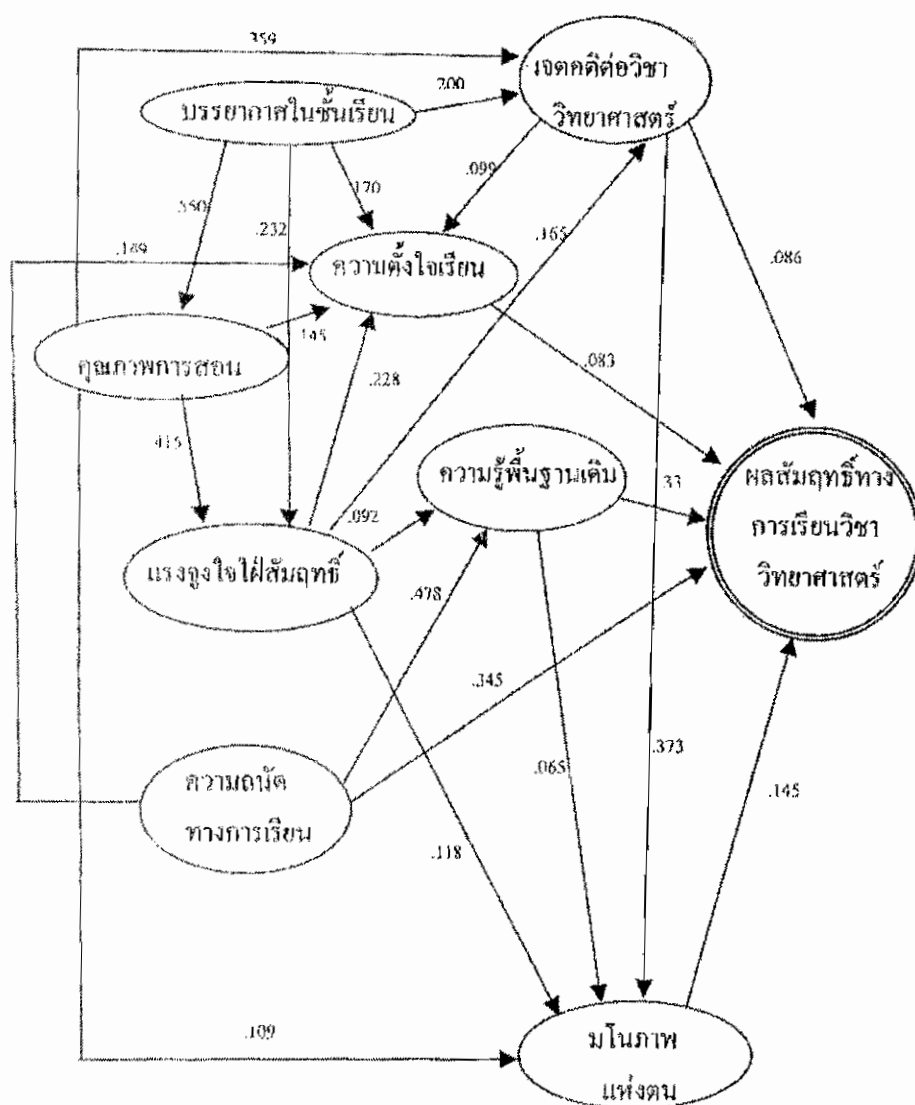
ผู้วิจัย **นางสาวนวรรตน์ ประทุมตา (กรกฎาคม 2546)**

ที่อยู่ **67 หมู่ 10 ตำบลพังทวย อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น 40140**

กรรมการควบคุม **อาจารย์สมบัติ ท้ายเรือคำ และรองศาสตราจารย์ธนรุทธิ์ บุตรแสนคม**

วิทยาศาสตร์มีความจำเป็นในชีวิตประจำวันของมนุษย์มากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องส่งเสริมให้บุคลากรในชาติมีความรู้ความเข้าใจในวิทยาศาสตร์ ในการเรียนวิทยาศาสตร์ให้ได้ผลนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความถนัดทางการเรียน เจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ ความตั้งใจเรียน คุณภาพการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มโนภาพแห่งตน และบรรยากาศในชั้นเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และเพื่อพัฒนารูปแบบของปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าสามขั้นตอนคือ ขั้นแรก กำหนดรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เป็นรูปแบบความสัมพันธ์แบบเติมรูป ขั้นที่สอง กำหนดรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ตามสมมุติฐาน ขั้นที่ 3 ปรับปรุงรูปแบบของความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และทดสอบความคล่องจองกับข้อมูลเชิงประจักษ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น จำนวน 1,166 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีการวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) โดยวิธีพี เอ คิว

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น ปรากฏดังนี้

ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงอย่างเดียวต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ คือ มโนภาพแห่งตน และความตั้งใจเรียน ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์ และความถนัดทางการเรียน ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ได้แก่ คุณภาพการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และบรรยากาศในชั้นเรียน ตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ได้ร้อยละ 48.00

ชื่อเรื่อง 6 การพัฒนาแบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญา
 สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1
ผู้วิจัย นางสาวสมฤทัย หม่อมมี (กรกฎาคม 2546)
ที่อยู่ โรงเรียนอนุบาลนครพนม อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 48000
กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด
 และผู้ช่วยศาสตราจารย์วโร เพ็งสวัสดิ์

ความพร้อมด้านสติปัญญาสำหรับเด็กเป็นพื้นฐานสำคัญต่อการเรียนรู้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการวิจัยพัฒนาแบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 โดยมีความมุ่งหมาย (1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เปรียบเทียบคะแนนความพร้อมด้านสติปัญญาของนักเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองใช้แบบฝึกการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญา (3) เปรียบเทียบคะแนนความพร้อมด้านสติปัญญา ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับกลุ่มที่เรียนตามปกติ และ (4) เพื่อหาประสิทธิผลของแบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนอนุบาลนครพนม จำนวน 40 คน และโรงเรียนสุนทรวิจิตร จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์พัฒนาแบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญา แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญา แบบทดสอบย่อยและแบบทดสอบวัดความพร้อมด้านสติปัญญา ดำเนินการทดลองเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ผู้วิจัยทำการทดลองด้วยตนเองที่โรงเรียนอนุบาลนครพนม ตอนที่ 2 ทำการทดลองโดยครูผู้สอนในโรงเรียนสุนทรวิจิตร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและทดสอบสมมติฐานด้วย t-test (Dependent Samples) และ Independent Samples

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีจำนวน 21 ฉบับ ฉบับละ 5 ข้อ รวม 105 ข้อ ประกอบด้วยรูปภาพสีทั้งหมดใช้เวลาในการฝึกประกอบแผนการจัดประสบการณ์ฉบับละ 40 นาที

2. ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพและประสิทธิผลพบว่า

2.1 เมื่อทดลองโดยผู้วิจัย แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญา มีประสิทธิภาพ 85.43/85.71 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 มีตรรกะนี้ประสิทธิผล .6860 ซึ่งหมายถึงว่าหลังการทดลองนักเรียนมีความพร้อมด้านสติปัญญาเพิ่มขึ้นร้อยละ 68.60 จากก่อนทดลอง นักเรียน

มีคะแนนเฉลี่ยความพร้อมด้านสติปัญญาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาความพร้อมด้านสติปัญญาสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เมื่อทดลองโดยครูผู้สอนในโรงเรียนสุนทรวิจิตร แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญามีประสิทธิภาพ 86.28/86.29 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 มีดัชนีประสิทธิภาพ .7056 ซึ่งหมายถึงว่าหลังการทดลองนักเรียนมีความพร้อมด้านสติปัญญาเพิ่มขึ้นร้อยละ 70.56 จากก่อนการทดลองนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความพร้อมด้านสติปัญญาหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญา มีคะแนนเฉลี่ยความพร้อมด้านสติปัญญาสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยสรุปผลการวิจัยได้แบบฝึกประกอบการเตรียมความพร้อมด้านสติปัญญาสำหรับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสามารถนำไปพัฒนานักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ให้มีความพร้อมด้านสติปัญญาได้ดี

ชื่อเรื่อง 7 การสร้างดัชนีชี้วัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนประจำโรงเรียน

กาญจนาภิเษก จังหวัดกาฬสินธุ์

ผู้วิจัย

นางสาวจตุพร แพงจันทร์ศรี (กรกฎาคม 2546)

ที่อยู่

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตกาฬสินธุ์ อำเภอเมือง

จังหวัดกาฬสินธุ์ 46000

กรรมการควบคุม อาจารย์ประวิต เอรารวรรณ์ และรองศาสตราจารย์วิโรจน์ มุทุกันต์

การเจริญเติบโตของเด็กเพื่อจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพและเป็นคนเก่งนั้น จะต้องมีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ พฤติกรรมสังคม จริยธรรม และสุขภาพจิตที่ดี ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างดัชนีชี้วัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนประจำ โดยดัชนีชี้วัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้มาจากการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจากกลุ่มผู้มีประสบการณ์จำนวน 17 ท่าน จากนั้นนำมาสร้างเป็นแบบสังเกต 1 ฉบับเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าแบ่งเป็น 8 พฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าว 21 ข้อ พฤติกรรมลักขโมย 7 ข้อ พฤติกรรมหนีเรียน 11 ข้อ พฤติกรรมปฎิเสธบิด 12 ข้อ พฤติกรรมวิตกกังวล 12 ข้อ พฤติกรรมซึมเศร้า 10 ข้อ พฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ 17 ข้อ และพฤติกรรมเด็กกว่าวัยควบคุมตัวเองไม่ได้ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 99 ข้อ กลุ่มตัวอย่างเป็น

นักเรียนประจำ โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กาฬสินธุ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 134 คน ขั้นตอนการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมได้ทำการวัด 3 ครั้ง และทำการวัดซ้ำ 1 ครั้ง โดยมีผู้สังเกตร่วมกัน 2 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบสังเกตดังกล่าวการทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ใช้กลุ่มตัวอย่าง 20 และ 40 ตามลำดับ เพื่อคัดเลือกและปรับปรุงเครื่องมือ ส่วนการวัดครั้งที่ 3 เป็นการนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง 134 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย สัดส่วนร้อยละ 30 จากประชากรทั้งหมด แล้วนำผลการสังเกตนั้นมาหาค่าความเชื่อมั่น สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และหาค่าร้อยละความสอดคล้องของผู้สังเกตทั้งสอง จากนั้น ทำการแปลงคะแนนดิบให้เป็นคะแนนที่ปกติ เพื่อสร้างเกณฑ์มาตรฐานในการวัดพฤติกรรมที่เป็น ปัญหาของแต่ละพฤติกรรมโดยแบ่งเป็นเกณฑ์ของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง รวมทั้งสิ้น 8 เกณฑ์ ในการแปลงผลเกณฑ์แบ่งเป็น 3 ระดับได้แก่ ปกติ เสี่ยง ไม่ปกติ

ผลการวิจัยพบว่า ได้แบบสังเกตพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่มีลักษณะพิเศษคือสามารถเป็น ดัชนีชี้วัดพฤติกรรมอันก่อให้เกิดปัญหา มีค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ของผู้สังเกต 2 คน ของแต่ละพฤติกรรมอยู่ระหว่าง .786 ถึง .984 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .997 ที่ระดับนัยสำคัญ .01 และมีค่าความสอดคล้องร้อยละ 97.94

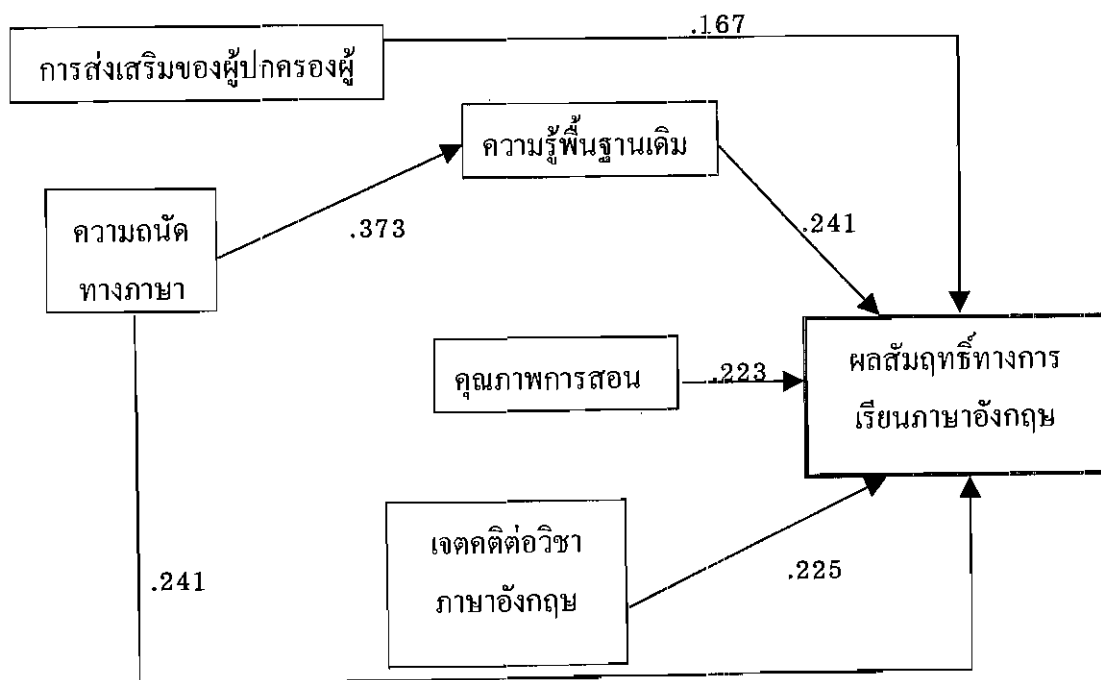
โดยสรุปแบบสังเกตนี้มีความเชื่อมั่นสูง สามารถนำไปใช้คัดกรองพฤติกรรมของนักเรียน ในโรงเรียน หรือสถานศึกษาและหน่วยงานที่สนใจเพื่อการประเมินและป้องกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว

ชื่อเรื่อง 8 **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน**
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม
ผู้วิจัย **นางทัศนีย์ ประสงค์สุข (กรกฎาคม 2546)**
ที่อยู่ **โรงเรียนมหาชัยพิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000**
กรรมการควบคุม **ดร.นุชนา เหลืองอังกูร และอาจารย์บุษบา จริ่งบำรุง**

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ ภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอที่จะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อในระดับสูง แต่ในสภาพปัจจุบันผู้เรียน ส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารได้ ทำให้เกิดปัญหา ในการเรียนการสอนในระดับสูง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์นี้ จึงทำให้รู้แนวทางในการ แก้ปัญหาดังกล่าว ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยดำเนินการวิจัยสองขั้นตอน คือ ขั้นแรกกำหนดรูปแบบของปัจจัย เชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นรูปแบบความสัมพันธ์ตาม สมมุติฐาน ขั้นที่สอง ทดสอบความเที่ยงตรงของรูปแบบความสัมพันธ์ตามสมมุติฐานและปรับปรุง

ให้เป็นรูปแบบความสัมพันธ์ที่ปรับแก้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 610 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน ตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ทั้งหมด 6 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน ความถนัดทางภาษาและการส่งเสริมของผู้ปกครอง การวิเคราะห์ข้อมูลใช้เทคนิคการวิเคราะห์สาเหตุหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน ความถนัดทางภาษา การส่งเสริมของผู้ปกครอง และได้รูปแบบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ดังนี้

จากรูปแบบแสดงให้เห็นว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นสาเหตุทางตรงมี 4 ตัวแปร ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ คุณภาพการสอน และการส่งเสริมของผู้ปกครอง ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม 1 ตัวแปร ได้แก่ ความถนัดทางภาษา

จากผลการวิจัยที่พบดังกล่าวทำให้ทราบปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นแนวทางในการพัฒนาปัจจัยดังกล่าว เพื่อ ส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นต่อไป

ชื่อเรื่อง 9	การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ความเข้าใจในการอ่านและ เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีสไตล์การคิด แตกต่างกัน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครพนม
ผู้วิจัย	นางสาวจำลองลักษณ์ อุ่นดี (สิงหาคม 2546)
ที่อยู่	110 หมู่ 8 ตำบลนาราชควาย อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม 48000
กรรมการควบคุม	รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด และอาจารย์สาธิต ตัวงคำภา

นักเรียนไทยมีความสามารถทางการเรียนรู้ภาษาไทยของตนแตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการเขียน และความเข้าใจในการอ่าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีสไตล์การคิดที่แตกต่างกัน การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน ความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครพนม ปีการศึกษา 2545 กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 531 คน ที่มีสไตล์การคิดแตกต่างกัน ได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่าน แบบวัดสไตล์การคิดและแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาไทย การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบสมมุติฐานใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณทางเดียว (One-way MANOVA) และทดสอบรายคู่ตามวิธีของ Scheffe

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมีสไตล์การคิดแบบวิเคราะห์ แบบจำแนกประเภทและแบบโยงความสัมพันธ์ต่างก็มีความสามารถในการเขียน และความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง และมีเจตคติต่อวิชาภาษาไทยอยู่ในระดับดี
 2. นักเรียนมีสไตล์การคิดแบบโยงความสัมพันธ์มีค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนมากกว่านักเรียนที่มีสไตล์การคิดแบบวิเคราะห์ และจำแนกประเภท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ทั้ง 3 กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน
 3. นักเรียนที่มีสไตล์การคิดแบบจำแนกประเภทมีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อวิชาภาษาไทยดีกว่านักเรียนที่มีสไตล์การคิดแบบวิเคราะห์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- โดยสรุป นักเรียนที่มีสไตล์การคิดแตกต่างกันส่งผลให้ความสามารถในการเขียนและเจตคติต่อวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน แต่ความเข้าใจในการอ่านไม่แตกต่างกัน

ชื่อเรื่อง 10 **การพัฒนาชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพวิชาคณิตศาสตร์**
เรื่อง บทประยุกต์ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ผู้วิจัย **นางสาวจันทลิน แก่นจันทร์ (สิงหาคม 2546)**

ที่อยู่ **โรงเรียนบ้านหัวบึงทุ่ง เขตการทางนครราชสีมาสงเคราะห์ 3**
อำเภอธาดูปทุม จังหวัดนครพนม

กรรมการควบคุม **รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด และอาจารย์สาธิต ตังคำภา**

ชุดการสอนเป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็นสื่อในการเรียนการสอน ได้เป็นอย่างดี การวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมาย (1) เพื่อพัฒนาชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง บทประยุกต์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 (2) เปรียบเทียบคะแนนหลังเรียน และก่อนเรียนโดยใช้ชุดการสอน (3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนกับกลุ่มที่เรียนโดยการเรียงลำดับเนื้อหาตามคู่มือครู สสวท. และ (4) ศึกษาเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหัวบึงทุ่ง “เขตการทางนครราชสีมาสงเคราะห์ 3” จำนวน 70 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธาดูปทุม จำนวน 60 คน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอธาดูปทุม จังหวัดนครพนม เครื่องมือที่ใช้คือชุดการสอนคณิตศาสตร์ เรื่อง บทประยุกต์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 แบบวัดเจตคติต่อชุดการสอน ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกที่วิเคราะห์ด้วย t-test มีค่าตั้งแต่ 4.22 ถึง 9.70 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .67 และแบบทดสอบ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบประจำหน่วย จำนวน 45 ข้อ ซึ่งมีอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ถึง .84 ค่าความยากตั้งแต่ .25 ถึง .75 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .82 และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .23 ถึง .71 มีความยากตั้งแต่ .26 ถึง .76 มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .74 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าตรงนัยประสิทธิผลการทดสอบสมมติฐาน ใช้ t-test แบบ One Sample แบบ Dependent Samples และ Independent Samples

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

ชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง บทประยุกต์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีทั้งหมด 9 หน่วย ใช้เวลาสอน 10 ชั่วโมง ผลการประเมินชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ก่อนนำไปทดลองใช้โดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 ผลการทดลองสอนโดยผู้วิจัย พบว่ามีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.79/80.91 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพของชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์เท่ากับ 0.6272 ซึ่ง หมายความว่านักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน ร้อยละ 62.72 นักเรียนมีเจตคติอยู่ในระดับดีต่อการเรียนโดยใช้ชุดการสอน และนักเรียนที่เรียนโดยการให้ชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ที่คะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเรียงลำดับเนื้อหาตามคู่มือครูของ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลของการทดลองใช้ชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ โดยครูในกลุ่มโรงเรียนกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดธาตุพนม พบว่า ประสิทธิภาพของชุดการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีค่าเท่ากับ 80.07/79.47 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 ค่าเฉลี่ยประสิทธิภาพของชุดการสอน วิชาคณิตศาสตร์เท่ากับ .612 ซึ่ง หมายความว่าหลังเรียน นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น กว่าก่อนเรียนร้อยละ 61.20 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ มีคะแนนสูงกว่านักเรียน ที่เรียนโดยเรียงลำดับเนื้อหาตามคู่มือครูของ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดการสอน วิชาคณิตศาสตร์มีเจตคติ อยู่ในระดับดีต่อการเรียนโดยใช้ชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์

โดยสรุปชุดการสอนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง บทประยุกต์ ที่ผ่านการทดลองใช้พบว่า มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนให้บรรลุความมุ่งหมายของการเรียนการสอนได้ดี

ชื่อเรื่อง 11 การวิเคราะห์องค์ประกอบคุณภาพชีวิตในโรงเรียนของนักเรียน
โรงเรียนสังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ผู้วิจัย นางสาวเบญจวรรณ หอมหวาน (สิงหาคม 2546)
ที่อยู่ โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 28 ตำบลย้อย อำเภอคำชะโนด
จังหวัดยโสธร 35110
กรรมการควบคุม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุทธีวรรณ พิรศักดิ์โสภณ และ
รองศาสตราจารย์มณฑิรา พัวไพบุลย์

คุณภาพชีวิตมีความสำคัญและส่งผลต่อความสำเร็จในการจัดการศึกษา ดังนั้น การทราบ เพื่อให้ทราบถึงองค์ประกอบคุณภาพชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนสังกัดกองการศึกษา สงเคราะห์นับเป็นสิ่งจำเป็นที่จะเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาชีวิตของนักเรียนประจำให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี การศึกษาในครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมายเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบคุณภาพในโรงเรียน ของ

โรงเรียนสังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และเปรียบเทียบคะแนนองค์ประกอบคุณภาพชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนที่มีเพศและช่วงชั้นต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนในสังกัดกองการศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 1,652 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัดคุณภาพชีวิตในโรงเรียน ของนักเรียนโรงเรียนสังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 สถิติที่ใช้ ได้แก่ สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนตัวแปรพหุ ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. นักเรียนมีจำนวนองค์ประกอบคุณภาพชีวิตในโรงเรียน 9 ด้าน คือ องค์ประกอบด้านการเรียน ด้านความพอใจในโรงเรียน ด้านความพอใจในสภาพความเป็นอยู่ ด้านความเครียด ด้านความสัมพันธ์ทางสังคม ด้านความรู้สึกต่อตนเอง ด้านบูรณาการทางสังคม ด้านนันทนาการ และด้านสุขภาพ

2. นักเรียนทั้งสามช่วงชั้นมีคุณภาพชีวิตในโรงเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย

2.1 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีคุณภาพชีวิตในโรงเรียน 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านการเรียน ด้านความเครียด และด้านความรู้สึกต่อตนเอง มากกว่านักเรียน ช่วงชั้นที่ 3

2.2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีคุณภาพชีวิตในโรงเรียน ด้านความพอใจในโรงเรียน ต่ำกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 แต่มีคุณภาพชีวิตด้านความพอใจสภาพความเป็นอยู่ สูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4

2.3 นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีคุณภาพชีวิตในโรงเรียนสูงกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ในองค์ประกอบ 2 ด้าน คือ ด้านความเครียด และด้านความรู้สึกต่อตนเอง แต่ในด้านความพอใจในโรงเรียน นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 มีคุณภาพชีวิต ต่ำกว่านักเรียนช่วงชั้นที่ 4

3. นักเรียนชายมีคุณภาพชีวิตในโรงเรียน 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความเครียด และด้านความรู้สึกต่อตนเอง มากกว่านักเรียนหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการศึกษานี้ทำให้ได้องค์ประกอบคุณภาพชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนโรงเรียนสังกัดกองการศึกษาสงเคราะห์ ซึ่งผู้บริหารและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจและนำไปเป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพชีวิตในโรงเรียนของนักเรียนให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นต่อไป

ชื่อเรื่อง 12

ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติทางสังคม มโนภาพแห่งตน การปรับตัวทางสังคมกับทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดเทศบาล เขตการศึกษา 10

ผู้วิจัย
ที่อยู่

นางวนิดา ปรีพูล (สิงหาคม 2546)
โรงเรียนเทศบาล 1 กาฬสินธุ์พิทยาสีห์ ถนนกาฬสินธุ์ อำเภอเมือง
จังหวัดกาฬสินธุ์ 46000 โทร. 0-4381-1094

กรรมการควบคุม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประวิทย์ เอรารธรรม์ และ
รองศาสตราจารย์โรจน์ มุกกันต์

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เพราะการศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาบุคคลให้มีความเจริญงอกงามในทุกด้าน และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน มีผลต่อชีวิต ค่านิยม เจตคติ และพฤติกรรมของบุคคลทุกกลุ่ม รวมทั้งมีการปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติทางสังคม มโนภาพแห่งตน การปรับตัวทางสังคม กับทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย และเพื่อสร้างสมการพยากรณ์กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในสังกัดเทศบาล เขตการศึกษา 10 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 300 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถามเจตคติทางสังคม แบบสอบถามมโนภาพแห่งตน แบบสอบถามการปรับตัวทางสังคม และแบบประเมินทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย ซึ่งมีความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ 0.8511 0.8453 0.8461 และ 0.8478 ตามลำดับ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

1. การปรับตัวทางสังคม (X_3) มโนภาพแห่งตน (X_2) และเจตคติทางสังคมด้านเจตคติต่อประชาธิปไตย (X_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .254 และ .150 ตามลำดับ
2. การปรับตัวทางสังคม (X_3) มโนภาพแห่งตน (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย เกี่ยวกับการสร้างสัมพันธภาพและการสื่อสาร (Y_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .254 และ .150 ตามลำดับ
3. การปรับตัวทางสังคม (X_3) มโนภาพแห่งตน (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย เกี่ยวกับการตัดสินใจและการแก้ปัญหา (Y_2) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .233 และ .262 ตามลำดับ
4. การปรับตัวทางสังคม (X_3) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทักษะชีวิตด้านทักษะ

พิสัย เกี่ยวกับการจัดการกับอารมณ์และความเครียด (Y_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .251

5. เจตคติทางสังคม ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนรู้ (X_4) เจตคติต่อตนเอง (X_5) เจตคติต่อบุคคลอื่นและวัฒนธรรม (X_6) เจตคติต่อโลกภายนอก (X_8) ไม่มีความสัมพันธ์กับทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย (Y)

6. สมการพยากรณ์ทักษะชีวิตด้านทักษะพิสัย ในรูปคะแนนดิบและในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

$$Y' = 38.059 + 0.305 X_3 + 0.165 X_2$$

สมการพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน

$$Zy = 0.383 Z_3 + 0.195 Z_2$$

ชื่อเรื่อง 13

สภาพปัจจุบันปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โรงเรียนนาร่องและโรงเรียนเครือข่าย
ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครพนม และสังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร

ผู้วิจัย

นางสาวพรรณทิพย์ บัวชุม (กันยายน 2546)

ที่อยู่

โรงเรียนโพนสว่างนาวิพิทยา ตำบลมะเขือ อำเภอบลาปาก
จังหวัดนครพนม 48160

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์สมนึก ภัททิยธนี และอาจารย์มานิด สิทธิศรี

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศ
ซึ่งมีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดคุณภาพของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับสถานศึกษา และ
ชุมชน โดยเริ่มทดลองใช้กับโรงเรียนนาร่อง และโรงเรียนเครือข่ายในปีการศึกษา 2545 การวิจัย
ครั้งนี้ จึงมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และแนวทางการแก้ปัญหา ใช้หลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของโรงเรียนนาร่อง และโรงเรียนเครือข่ายในสำนักงาน
การประถมศึกษา จังหวัดนครพนม และจังหวัดสกลนคร ปีการศึกษา 2545 ภาคเรียนที่ 2
รวม 8 โรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย มีจำนวนทั้งสิ้น 902 คน ได้แก่ ผู้บริหาร
สถานศึกษา จำนวน 8 คน ครูผู้สอน จำนวน 166 คน นักเรียน จำนวน 608 คน ผู้ปกครอง
นักเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 120 คน ซึ่งจากการเลือกแบบเจาะจง
(Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลมี 2 ชนิด ได้แก่ แบบสอบถามชนิด

มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 3 ฉบับ ฉบับที่ 1 สอบถามผู้บริหารสถานศึกษาหรือครูผู้สอนจำนวน 36 ข้อ ฉบับที่ 2 สอบถามนักเรียน จำนวน 23 ข้อ ฉบับที่ 3 สอบถามผู้ปกครองนักเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 25 ข้อ และแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างจำนวน 4 ฉบับ ฉบับที่ 1 สัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 4 ข้อ ฉบับที่ 2 สัมภาษณ์ครูผู้สอน จำนวน 6 ข้อ ฉบับที่ 3 สัมภาษณ์นักเรียน จำนวน 8 ข้อ ฉบับที่ 4 สัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 6 ข้อ สถิติที่ใช้ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนผลการสัมภาษณ์ใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. สภาพการใช้หลักสูตรการศึกษา

ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา และครูผู้สอน ทั้งในภาพรวม และบุคลากรด้านการจัดการเรียนรู้ ด้านสื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ความคิดเห็นของนักเรียนโดยรวม และด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านสื่อการเรียนรู้ อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนความคิดเห็นของผู้ปกครองและคณะกรรมการสถานศึกษาโดยรวม และด้านการวางแผน ด้านการให้บริการ ด้านการสร้างและเผยแพร่และด้านการสนับสนุนอยู่ในระดับปานกลาง

ผลจากการสัมภาษณ์ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 8 คน ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าโรงเรียนและชุมชนได้ร่วมกันจัดหลักสูตรสถานศึกษาอยู่ในระดับดี ถ้ามีการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรไปพร้อมกันจะทำให้เกิดผลมากขึ้น สำหรับครูผู้สอน จำนวน 40 คน ส่วนใหญ่มีการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการจัดทำสื่อการเรียนรู้ และการใช้สื่อได้สอดคล้องกับแผนจัดการเรียนรู้และมีการสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมให้กับนักเรียนไปด้วย สำหรับนักเรียนจำนวน 160 คน ส่วนใหญ่มีความสุขกับการเรียน เพราะเรียนได้คิด ได้ปฏิบัติ ได้แก้ไขปัญหาเอง และเลือกเรียนในสิ่งที่ตนเองถนัด สำหรับผู้ปกครองและคณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 120 คน ส่วนใหญ่ได้มีบทบาทในการใช้หลักสูตรการศึกษา

2. ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษา

ความคิดเห็นของผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ส่วนใหญ่เห็นว่ามีความยากที่ตัวบุคลากร เพราะทุกฝ่ายยังไม่พร้อมในการใช้หลักสูตร และมีปัญหาด้านงบประมาณ

3. แนวทางการแก้ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษา

ผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน จะต้องมีการส่งเสริม ปรับปรุง พัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ สำหรับนักเรียนจะต้องได้รับความร่วมมือจากผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน ผู้ปกครองและคณะกรรมการสถานศึกษา ร่วมมือกันในการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างเคร่งครัด

สรุปได้ว่า การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กับโรงเรียนนาร่อง และโรงเรียนเครือข่าย สามารถใช้ได้ในระดับหนึ่ง แม้จะมีปัญหาบ้างในทุกด้าน แต่ไม่รุนแรงถึงขั้นเกิดผลเสียหาย และคาดว่าจะสามารถใช้ได้เป็นปกติในปีการศึกษาต่อ ๆ ไป

- ชื่อเรื่อง 14** การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จังหวัดอุบลราชธานี
- ผู้วิจัย** นายภูมิพงษ์ ขุนฉนมฉำ (กันยายน 2546)
- ที่อยู่** -สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี ถนนชยางกูร
-ตำบลหัวเรือ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 34000
- กรรมการควบคุม** -ดร.มนตรี อนันตรักษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ประวิต เอรารวรรณ

เด็กและเยาวชนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ การที่ประชากรเด็กและเยาวชนกว่าครึ่งหนึ่งอยู่ในภาวะเสี่ยงจึงมีผลกระทบต่อสภาพจิตใจ ก่อให้เกิดปัญหาการกระทำความผิดทางอาญา เกิดความเสียหายมีผลกระทบต่อชีวิตทรัพย์สินของประชาชนในสังคม ดังนั้นการเข้าใจถึงสาเหตุของการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชนจะช่วยลดจำนวนอาชญากรรมในสังคม การวิจัยครั้งนี้จึงมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่มีผลต่อการกระทำ ความผิดทางอาญาของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างสุ่มมาแบบแบ่งชั้นจากเด็กและเยาวชนที่อยู่ในความดูแลของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดอุบลราชธานีจำนวน 256 คน เก็บรวบรวมข้อมูลแบบวัดจำนวน 13 ชุด และแบบวัดการกระทำความผิดทางอาญาจากสำนวนคดีอาญาของเด็กและเยาวชนจำนวน 1 ชุด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์เส้นทาง

ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. ตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยตรงด้านบวกต่อการกระทำความผิดทางอาญา คือ ค่านิยมต่อการฝ่าฝืนกฎระเบียบสังคม และการคบเพื่อนที่มีความประพฤติไม่เหมาะสม
2. ตัวแปรที่มีอิทธิพลโดยทางอ้อมด้านบวกต่อการกระทำความผิดทางอาญา ได้แก่ ความผูกพันกับโรงเรียน วิธีการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ แหล่งที่พักอาศัย อิทธิพลทางสื่อมวลชน ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุโดยทางอ้อมด้านลบต่อการกระทำความผิดทางอาญาได้แก่ ความประสพผลสำเร็จต่อกิจกรรมในโรงเรียน วิธีการเลี้ยงดูแบบควบคุม วิธีการเลี้ยงดูแบบลงโทษกายจิต วิธีการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

ผลการวิจัยในครั้งนี้ สอดคล้องตามทฤษฎีหลายสาเหตุ โดยพฤติกรรมการกระทำความผิดเป็นผลรวมที่เกิดจากอิทธิพลทางตรงและทางอ้อมร่วมกันส่งผลจากองค์ประกอบต่าง ๆ ตามแนวคิดความสัมพันธ์ในครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดู แนวคิดเกี่ยวกับสถานศึกษาต่อการกระทำความผิด ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม ทฤษฎีการคบค้าสมาคมที่แตกต่าง ทฤษฎีมนุษยนิเวศวิทยา แนวความคิดเกี่ยวกับสื่อมวลชนมีอิทธิพลต่อการกระทำความผิด และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

ชื่อเรื่อง 15 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม
ที่มีความถนัดทางการเรียนและสไตล์การเรียนรู้แตกต่างกัน

ผู้วิจัย นายศราวุธ ไตรราช (กันยายน 2546)

ที่อยู่ โรงเรียนวังยางวิทยาคม อำเภอวังยาง จังหวัดนครพนม

กรรมการควบคุม รองศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ศรีสะอาด และอาจารย์สาธิต ดั่งคำภา

ความถนัดทางการเรียนและสไตล์การเรียนรู้ เป็นปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้ ผู้เรียนที่มีความถนัดทางการเรียนสูงจะเกิดการเรียนรู้ได้ดี และผู้เรียนที่มีสไตล์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันอาจจะมีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกันด้วย ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีความถนัดทางการเรียน สไตล์การเรียนรู้แตกต่างกัน ซึ่งแบ่งสไตล์การเรียนรู้ออกเป็น 6 แบบตามแนวคิดของกรราซาร์ และไรซ์แมน แล้วตัดออก 1 แบบ เหลือ 5 แบบ คือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบแข่งขัน แบบพึ่งพาและแบบมีส่วนร่วม ความถนัดทางการเรียน แบ่งออกเป็น 7 ด้าน ตามแนวคิดของเธอร์สโตน คือด้านภาษา ด้านจำนวน ด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ ด้านความไวต่อการรับรู้ ด้านความจำ ด้านมิติสัมพันธ์ และด้านเหตุผล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 435 คน โดยสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 9 ฉบับ ประกอบด้วยแบบวัดสไตล์การเรียนรู้ของนักเรียนตามแนวคิดของกรราซาร์ และไรซ์แมน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 50 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.76 แบบวัดความถนัดทางการเรียนตามแนวคิดของเธอร์สโตน ทั้ง 7 ด้าน จำแนกได้เป็นความถนัดทางการเรียนทางด้านภาษามีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.88 ความถนัดทางการเรียนด้านจำนวนมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.75 ความถนัดทางการเรียนด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.84 ความถนัดทางการเรียนด้านความไวต่อการรับรู้มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.88 ความถนัดทางการเรียนด้านความจำมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.80 ความถนัดทางการเรียนด้านมิติสัมพันธ์มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.91 และ

ความถนัดทางการเรียนด้านเหตุผลมี ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.85 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 30 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.96 การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way ANOVA)

ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

1. นักเรียนที่มีสไตส์การเรียนรู้แตกต่างกัน และความถนัดทางการเรียนด้านภาษา ด้านเหตุผล และด้านความจำ แตกต่างกันแต่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีสไตส์การเรียนรู้และความถนัดทางการเรียนด้านจำนวน ด้านมิติสัมพันธ์ ด้านความไวต่อการรับรู้ และด้านความคล่องแคล่วในการใช้คำแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีสไตส์การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีสไตส์การเรียนรู้แบบอิสระ แต่นักเรียนที่มีสไตส์การเรียนรู้แบบอื่น ๆ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนทางด้านความไวต่อการรับรู้และความคล่องแคล่วในการใช้คำแตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนกลุ่มสูงและกลุ่มกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนกลุ่มต่ำ
4. ปฏิสัมพันธ์ระหว่างสไตส์การเรียนรู้กับความถนัดทางการเรียนด้านภาษา ด้านเหตุผล และด้านความจำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า สไตส์การเรียนรู้และความถนัดทางการเรียนแตกต่างกัน ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์แตกต่างกัน ดังนั้น ครูผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ควรสนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ได้มากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามศักยภาพของตนเอง